

Những ngón tay của cậu bé lướt nhanh, nhịp nhàng trên những phím đàn.



Tôi là một giáo viên dạy nhạc tại một trường tiểu học ở DeMoines. Tôi luôn kiếm được công việc dạy đàn cho các em nhỏ. Đó là một công việc mà tôi đã làm suốt 30 năm qua. Trong thời gian đó, tôi đã gặp nhiều trẻ em có những khả năng về âm nhạc khác nhau. Tôi chưa bao giờ có hứng thú trong việc có học sinh thuộc dòng "còn nâng đỡ" mặc dù tôi đã từng dạy một vài học sinh tài năng. Tuy nhiên tôi cũng dành thời gian vào những học sinh mà tôi gọi là "trẻ nhớt". Một trong những học sinh đó là Robby.

Robby đã 11 tuổi khi mà cậu bé bước vào lớp trong bài học đầu tiên. Tôi thích những học sinh (đặc biệt là những cậu bé) biết được là họ đã học nhạc, và nói đi về với Robby. Những Robby nói rằng mà cậu bé luôn luôn muốn được nghe cậu bé chơi đàn. Vì vậy tôi đã nhận cậu bé vào học. Thế là Robby bước vào những bài học đầu tiên và tôi nghĩ rằng đó là sự cố gắng vô vọng. Robby càng cố gắng, cậu bé càng thi thố những khả năng của mình thì tôi càng thất vọng. Những cậu bé rất nghiêm túc trong việc ôn luyện những bài học và những buổi học sẽ đáng mà tôi yêu cầu của các học sinh của mình được phải học. Sau nhiều tháng ròng rã, cậu bé mãi mãi cố gắng và tôi vẫn không nghe và cố gắng viên cậu bé. Cậu bé hát một bài hát hàng tuần, cậu bé luôn nói: "Một ngày nào đó mà em sẽ đến đây để nghe em chơi đàn". Những đi về đó dường như vô vọng. Cậu bé không hề có một năng khiếu bẩm sinh nào. Tôi chưa thấy mà cậu bé (mặt phẳng không chính) một khoảnh khắc khác xa khi thì cậu bé xuống xe và chui vào trong một chiếc xe hơi cũ mòn khi đến đón cậu bé. Bà luôn vậy tay và mặt cậu bé những không bao giờ lâu.

Thật rồi một ngày nào Robby không đến học nữa, tôi đành gọi điện cho cậu bé những thôi, bởi vì cậu bé không hề có chút năng khiếu nào, có lẽ cậu bé đã quyết định theo đuổi một con đường khác. Tôi cũng vui khi cậu bé không đến nữa. Cậu bé làm cho sự quẫn bách trong việc dạy dỗ của tôi một phần! Vài tuần sau đó, tôi gọi điện nhà những học sinh của mình các tờ báo thông báo cho buổi diễn của cậu bé. Trước sự ngạc nhiên của tôi, Robby (cũng đã nhận một tờ báo) hỏi xem cậu bé có được tham dự buổi diễn hay không. Tôi báo với cậu bé, buổi diễn chỉ dành cho học sinh đang học, vì cậu bé đã thôi học nên cậu bé sẽ không được khả năng tham dự. Cậu bé nói rằng mà cậu bé đang học và không thể chui vào đi học nữa, những cậu bé vẫn luôn luyện tập. "Cô Hondorf... cô cho em diễn một bài thôi...", cậu bé nài nỉ. Tôi không hiểu đi về gì đã xảy ra khi tôi cho phép cậu bé chơi trong buổi trình diễn đó. Có thể là cậu bé đã tha thiết quá, hoặc là một đi về gì đó trong tôi đã báo mách tôi rằng đi về đó là đúng.

Đêm buổi diễn đã đến. Trong hội trường đông nghịt những phụ huynh, bạn bè và hàng. Tôi

Một câu chuyện về lòng kiên trì

Reader's Digest

Ba, 17 Tháng 7 Năm 2012 08:08

Bố trí cho Robby là cuộc thi trình diễn cello khi tôi xuất hiện để kết thúc và cảm ơn những học sinh đã trình diễn. Tôi nghĩ rằng một nhạc cụ như vậy thì ro mà cảm giác có thể gây ra cũng là lúc kết thúc và nếu có bất cứ gì thì tôi cũng có thể "chạy trốn" cho sự biểu diễn yêu quý của bạn bằng tiếng cello "hàng màn" của tôi. Và buổi biểu diễn trôi qua không mất một giây nào. Những học sinh đã luyện tập nhuần nhuyễn và trình bày rất tốt. Tôi rời Robby bước ra sân khấu. A? quỳ xuống nhàu nát và mái tóc như tuyết.

"Tại sao cảm giác không ăn vận như những học sinh khác nhỉ? Tôi nghĩ "Tại sao ít ra một cảm giác không chấp nhận tóc cho cảm giác vào cái đêm để biết như thế này chứ?"

Robby mỉm cười dàn lên và bắt đầu. Tôi ngạc nhiên khi thấy cảm giác tuyên bố rằng cảm giác chấp nhận Concerto số 21 cung Đô trưởng của Mozart. Tôi hoàn toàn bắt ngờ khi nghe những gì tiếp theo đó. Những ngón tay của cảm giác lướt lách, nhảy múa trên những phím đàn. Cảm giác đã chấp nhận những giai điệu từ những hàng âm điệu đến hùng tráng... thật có hồn và đầy điều luyện trong sự phiêu âm tuyệt diệu của nhạc Mozart. Chạy bao giờ tôi nghe một đĩa nhạc từ những buổi trình bày nhạc Mozart hay đến thế. Sau 6 phút rời cảm giác đã kết thúc trong một âm thanh huy hoàng mạnh mẽ và những ngón tay cảm giác lên và tay. Không nén được tràn trong một, tôi chạy lên sân khấu và vòng tay ôm lấy Robby trong hạnh phúc: "Ô chạy bao giờ nghe em chấp nhận hay như thế Robby. Làm sao em có thể làm được điều đó?". Robby gật đầu thích qua chiếc micro "Thưa cô Hondorf... cô có nhớ là em đã kết thúc em đang làm? Thế ra, một em đã bước xuống và qua đi sáng nay. Một em bước đi cảm giác sinh vì vậy đêm nay là đêm để tiên một em nghe thấy em đàn. Em muốn làm điều gì đó thật là biết".

Tôi hôm nay, trong hai trình diễn không đôi mắt nào không nhớ. Khi những người bạn Trẻ Xã Hội đưa cảm giác xuống sân khấu trở về trình diễn cô tôi nhận thấy một hạnh phúc và sự ngạc nhiên. Tôi chợt nghĩ, điều tôi hiểu ý nghĩa biết bao khi đã trình diễn những học sinh như Robby. Không, tôi chạy bao giờ nhận một học sinh nào "cảm giác nâng đỡ", những đêm đó tôi trở thành người cảm giác nâng đỡ bởi Robby. Cảm giác là thầy của tôi và tôi chấp nhận là một học trò. Bởi vì cảm giác đã dạy cho tôi ý nghĩa của sự kiên trì, cảm giác tình yêu và niềm tin trong chính con người của chúng ta và điều đó có thể tỏ ra cho người khác một cảm giác mà chúng ta không biết vì sao. Điều này càng biết ý nghĩa hơn khi sau này tôi biết Robby bước xuống trong vận bom điên rời từ tòa nhà Alfred P. Murrah Federal thành phố Oklahoma vào tháng 4 năm 1995 nơi cảm giác đang biểu diễn.